

Waarschuwing van den Hemel, aan alle Zondaren op aarde.

Ds. Chambertain

Te *Lovert* zijnde een Stad gelegen 13 mijlen ten zuidwesten van *Glochester*, leefde den WelEerwaarden Godsgeleerden Heer *Thomas Chambertain*, hebbende sedert 20 jaren (gelijk het een herder der kudde van Christus Kerk betaamd); die Gemeente door de zuivere leer van het Zaligmakend Evangelium geleerd, gesticht en onderwezen, en steeds op de practicale oefening eens Christelijken wandels, in allen ijver en getrouwheid aangedrongen.

Deze man, wanneer hij op den 6 September des nachts staande op zijn kamer voor het venster, dat op den tuin, welke naast het kerkhof lag, uitzag, biddende wanneer hij hetzelfde uitzieende, een helderschijnend licht in den tuin ontwaar werd, daar benevens eenige mannen in heerlijke kleederen daarin wandelende, hoo rende te gelijk aan aller overtreffend gezang, met een liefelijk accoord van stemmen zingende Halleluja den Allerhoogsten. Wanneer eindelijk een derzelve, gelijkende eenen Huisvader, hem naderde, makenden hem zijnen aannaderenden dood bekend, zeggende: gaat voort den wille des Heeren te doen, want nog maar zeven dagen dan zult gij U bij den Heere bevinden, en U in het volle bezit van die vreugde gesteld zien waarvan gij nu de voorsmaak nog maar eerst geniet, doch alvorens die tijd daar is, zal u de Heere bekend maken zijn voornemen tegen de inwoners der aarde, 't welk Hij vastelijk zal ten uitvoer brengen.

Den 10den dezer maand, 's nachts in den zelfden tuin wandelende, biddende en Psalmen zingende, bevong hem eene onge meene slaperigheid, wanneer hij uitriep: *Ik wil mij te ruste neder leggen, want de Heere is mijn Schuld en mijn Borg*; werd zijne ziel geheel opgetogen, in welke staat hij verscheidene uren liggen bleef. Zijne huisvrouw bij hem komende, op het uur wanneer hij gewoon was in den tuin te bidden, deze poogde hem uit den slaap te doen ontwaken, echter te vergeefs, wanneer hij na verloop van 3 à 4 uren zeer schielijk wakker werd, riep hij al zuchtende en treurende uit: *O mijn goede Heer verlaat mij niet!* hierop zich tot zijne huisvrouw keerende zeide: *O mijn geliefde! had gij gezien waar ik daar geweest ben, gij zoudt u eeuwig over de oneindige goedertierenheid*

Gods verwonderen. Wanneer zijne huisvrouw hem daarop vraagde wat hij dan gezien had? antwoordde hij: een onuitsprekelijke heerlijkheid, die ik niet dan aanstaande Zondag op den Predikstoel zal openbaren.

Waarna hij een heel gemeen doodkleed en een dergelijke kist liet vervaardigen, en bestelde daar bij het graven van eene groeve: hij verzocht zijne Gemeente den volgenden Zondag ten aanhooren van zijne laatste predikatie, wanneer hij het doodkleed aantooit en de kist voor den Predikstoel liet nederzetten, verklarende aldus aan zijne toehoorders het gezicht, hoe hij de dood al zegepralende op een vaal paard had zien rijden, en hoe dezelve hem een boodschap aan de inwoners der aarde had gegeven, en ook hoe dezelve aan hem zijn aanstaanden dood die hij op den Predikstoel ondergaan zoude, had aangekondigd. Dit gezegd hebbende, trad hij op den Predikstoel, verzoekende met nadruk aan zijne gemeente op deze laatste woorden vlijtig acht te geven, om dezelve in hun hart als in te schrijven om ze gedurig te overwegen, sprekende als volgt:

Tekst. Joh. XVI vers 16:

Eenen kleine tijd ende gij en zult mij niet meer zien, en wederom eenen kleinen tijd en gij zult mij zien.

Nadat dan mijne zintuigen met den slaap bevangen waren en mijnen geest als in een andere wereld overgevoerd was, werd ik zeer vriendelijk van dien man gegroet die mij te voren van mijnen dood verwittigd had.

Bij deze bevonden zich nog twee andere welke ook met witte kleederen bekleed waren, hebben de goude kroonen op hunne hoofden, welke mij ook zeer vriendelijk bejegenden, met deze woorden: Gij gezegende des Heeren! en bevolen mij getroost te drinken uit den beker des heils, waarna zij mij voerden op eenen hoogen berg, alwaar mijne oogen het Hemels Jeruzalem en de Heerlijkheid Gods aanschouwden. De fonteinen in dezelve waren als kristal, de stad was van zuiver goud zijnde vierkant, hebbende aan elke zijde vier poorten, het fundament der muren was samengesteld uit allerlei soorten van kostbare edelgesteenten. De twaalf poorten waren zoo veel parels, de straten van klinkend goud. Een mijner leidsmannen zeide: dit is de stad Gods welke niet noodig heeft van zon noch maan bestraald te worden, want de Heerlijkheid Gods verlicht dezelve, en niemand dan wiens naam geschreven staat in het Boek des Levens kan tot dezelve ingaan.

Waarop ik sprak: o Heer! vergun mij uwen knecht in deze stad in te gaan. Gij zult ingaan sprak den engel, maar gij zult eerst den lichamelijken dood ondergaan: en daarna de rust des Heiligen deeltachtig worden, en deel erlangen aan de Heerlijkheden, die weggelegd en bewaard zijn voor de genen, die hem in waarheid lief hebben.

Geen tong is machtig om uit te drukken, noch geen mensen hart is vatbaar om te kunnen begrijpen die heerlijkheden, waarin ik ter beschouwing ingeleid werd.

Daar zag ik de Engelen en Seraphijnen, het ganse heirleger der Hemelen en zalige zielen, die terwijl zij nog inwoners der aarde waren, den Heere getrouw gediend hebben; en nu den verdienden loon van hunnen arbeid genieten, wandelende den gansen dag in de tegenwoordigheid des Lams, in een glans van heerlijkheid, met gouden kroonen op hare hoofden, zingende den Allerhoogsten Halleluja.

Mijn geleider zeide voorts tot mij: nu moet gij ook den toestand van de verdoemden en de geene die geene vrede met God gemaakt hebben eens zien, voerende mij van de hoogte af, en gebod mij vrijmoedig naar de linkerzijde mijn aangezicht te wenden, alwaar ik den allerafgrijpselijksten afgrond geopend zag, brandende van vuur en zwavel; 't geen mij deed beven en zuchten; op deszelfs boord zag ik een grote menigte van Duivels, van welke een mij wilende aantasten, doch de Engel beval mij maar goeds moeds te zijn, alzoo zij mij geen schade machtig waren toe te brengen. Wanneer ik ook dezelve wat nauwkeuriger beschouwde, gewaar werd, dat ze in boeien gekluisterd waren, 't geen ook mijn vrees verminderde; helaas, had gij het gehuil van die rampzaligen gehoord, haar pijniging en tormenten gezien, nooit zoudt gij lieden ondernemen te zondigen en God te beledigen.

Hier schreeuwde den Atheïst, nu heb ik den ijverwraak van een vertoornd God gevonden. Daar de leugenaar over zijn Godonteerend tongbedrog; daar den echtschender over zijne wulpschheid; den dronkaard over zijne onmatigheid, zweeders, lasteraars, vloekers, knaauwden daar hunne tongen van pijn, wegens hunne uitgebraakte gruwelen, lasteringen en lichtvaardig vloeken, de hoovardige en trotse wereldlinge vervloekten hunne hoovardigheid; met een woord, een iegelijk zondaar vloekte en schreeuwde daar in die aller deerniswaardigsten staat en toestand, over de wanbedrijven en overtredingen, die hunne zielen in dien ontzaggelijken poel gestort hadden. Maar helaas! alles te vergeefs en vruchteloos,

daar was geen ontferming voor een van hun te wachten; de deur van genade was met de dood gesloten.

Overweegt dit nu toch mijne geliefden! daar ik nu nog bij u ben, neemt het ter harte wijl gij nog aan deze zijde van het graf en de eeuwigheid zijt tot uwe bekeering; God wil nog boetvaardige zondaren in genade aannemen. Laat de overweging van dien Hellenstaat u aansporen, om nog eer gij daar mocht heengaan, en niet meer mocht zijn, vrede met God maken, zoo gij geen deel wilt hebben met die verdoemde zielen, in den poel die daar brand en nimmermeer uitgeblust kan worden.

Velen uwer zijn nog gezond en sterk van lichaam, maar wie weet hoe ras de Heere des hemels u met een dodelijke, ziekte, ja zelfs met eene haastige dood zoude kunnen bezoeken: derhalve neemt dit aan als eene waarschuwing van dien liefderijken en barmhartigen Vader, die geen lust heeft in den dood des zondaars, maar daarin, dat hij zich bekere van zijnen boozen weg en leve.

Deze mijne gezegdens zijn waarachtig, twijfeld daar niet aan, hij ziet mij reeds met dit doodsgevaar bekleed, de kist staat daar vaardig en het graf geopend, om binnen weinige minuten te ontvangen, wanneer ik niet meer hier zal zijn.

En wat pijn kan straf genoeg zijn voor mij zoo ik met een leugen in mijnen mond werd afgesneden.

Mijn Leidsman sprak verder tot mij: gij hebt gezien de onuitsprekelijke vreugde der rechtvaardigen, en daarentegen de onlijdelijke pijn der rampzaligen; ik zal u nu nog tot eene andere plaats brengen, waarna ik u met de last van mijnen zender tot de inwoners der aarde zal doen wederkeren. Hierop mijne hand gevat hebbende, voerde hij mij in een diepe vallei, genaamd het dal der schaduwe des doods, hetwelk tussen de heilige stad en de plaats der verdoemden lag, daar zag ik de dood in zijne volle zegepraal; daar lag de vorst en de bedelaar, rijken en armen alle bijeen; de stoute rechtsgeleerde, de trotse hoveling, de gierige woekeraar, geen van die had meerder luister of aanzien, dan den allergeeringsten sterveling, en de wormen hielden al dezelve voor gelijke roof. Dengene wiens aangezicht voorheen met allen sieraad en schoonheid voorzien waren lagen daar ten uitersten veracht, zonder het minste aanzien of pracht, die welke in den spiegel altoos haar aangezicht met verwondering beschouwden, waren nu als door pokken of andere schadelijke ziekten geschonden en bedorven, de armste lichamen welke op aarde in de oogen der rijken zoo afschuwelijk en als met verontwaardiging werden aangezien, droe-

gen hier die zelfde schoonheid als den machtigste der volken.

De dood zat in zijn volle zegepraal op een vaal paard, zijnde omhangen met moordelijke wapeningen, zijne lijfstrawanten waren allerhande ziektes, pestelentiën en duizenderlei instrumenten, met welke hij alle geslachten, volken en ouderdom overwint.

Zoo als ik hierop staroogde, zag ik daar dat schrikkelijk monster met zijn gedochten ons naderen, doch ik was geenzins bevreest, te gelijk zag ik dat mijn heilige geleider hem met eene commissie belastte; als een bliksem snelde hij ter uitvoering van dezelve; mijn leidsman ziende dat ik zulks bemerkte, sprak tot mij: Gij heilige man begeert des Heeren voornemen te weten? den last en order welke ik den dood gegeven heb: is van groot gewicht en aanbelang, om eer, geweld, zonen en dochters te beschadigen, want de Heere is toornig op de volkeren der wereld, om hare gruwelijke en Hemel-tergende zonden, waarover hij zich zal wreken. Zij murmureren tegen mij spreekt de Heere, zoo haar eenig verdriet of ongemak overkomt of zoo ze met ziektes, plagen, oorlogen enz. bezocht worden, ook wanneer ze enen slechten oogst hebben maar zij beseffen niet dat hunne zonden dezelve bezoeken veroorzaken, en dat de Heere het land haren 't wil met roeden bezocht en tuchtigt van wegen hunne Godslasteringen, afgoderij, dronkenschap, hovaardij, gulzigheid, gierigheid, overdaad, echtbreuk, vloeken en zweren lasteringen en andere dergelijke gruwelijke zonden, waarover zij zekerlijk den toorn Gods te wachten hebben. Hij zal haar zoo ze van hunne boosheden niet afdaten, en den Heere niet zoeken, nog meer straffen toezenden. Zegt haar nu wat een vertoornd God machtig is te doen. Zijne heerschappij strekt zich uit tot aan het einde der aarde. Hij kan nog al meer plagen pestelentiën, duren tijd, bloedige oorlogen, ter tuchtiging van hare verregaande zonden over haar doen komen, ga dan met deze boodschap tot de kinderen der verkeerdheid en zegt haar dat ik de Heere gezien heb, de onderdrukking in het lande der vijandschap en nijdigheid onder de mensen tegen elkaar, de een den anderen uit kwaadaardigheid verteerende en opslokende.

Het geschrei der armen is voor mijne ooren opgeklommen; ik zal mij wreken aan de gene die haar te kort doen; 'k wil dat de weduwen recht gedaan worden, dat de wezen gered en die in benaauwdheid zitten, getroost worden.

Uwe gruwelen, spreekt de Heere, zijn zeer groot. Sodom en Gomorra, Tirus en Sidon hebben zoo zwaar niet gezondigd als gij lieden. Gij hebt zijne barmhartigheid misbruikt, zijne liefde en uit-

nodigingen veracht, zijne boden mishandeld en uwe zoo dikwijls herhaalde beloften van verbetering des levens, gebroken, gij hebt de Goddelijke Majesteit grotelijks beledigd. Wat voor lokkingen, nodigingen en aanbiedingen van liefde en genade hebt gij verwaarloost en versmaad, hoe heeft Hij u gespijsd en gekleed, u behouden ten tijden van benaauwdheid, uwe oorlogen geeindigd, uwe vijanden te niet gemaakt, uwe wijnbergen, landerijen, ja de ganse aarde met allen overvloed gezegend door Zijne Goddelijke Voorzienigheid, en nochtans vergeet gij dien God, inplaats van Hem te danken voor zulke weldaden; o dat zij zich toch tot God door waar berouw bekeren eer het te laat is. Laten wij een denken hoe God Ninevé heeft behouden, zodra zij in oprechtheid van hunne zondenweg aflieten, en zich in zakke en asche bekeerden; al-zoo zal ook God hunlieden genade bewijzen, wanneer zij berouw zullen betonen.

Ga nu heenen gij heilige man! boodschapt en verkondigd haar wat gij gezien en gehoord hebt. U heeft de Heere rechtvaardig gevonden voor zijn aangezicht, weest getrouw tot de dood toe, zoo zult gij de kroone des levens ontvangen.

Den 12 van deze maand 's morgens te 9 uur zult gij bij den Heere zijn, dan zal tot u gezegd worden: Komt gij gezegende in de vreugde uws Heeren.

Daarna brachten zij mij tot de plaatse waar zij mij gevonden hadden, en ik hoorde een buitengewoon muziek uit de heilige stad, met 't welk ik begon den Heere lof te zingen, en ik ontwaakte.

Mijne geliefden! nu heb ik U des Heeren wil bekend gemaakt, en ik bid U, na dat gij mij ten grave zult gebracht hebben, dat gij dit alom mag bekend maken, op dat de ganse wereld zich mag bekeren van hare zonden:

Dient den Heere van ganse harte, en zoek bijtijds het over uw hoofd hangende oordeel en gericht af te keren, op dat het u niet genake. Dagelijks ziet gij hoe de Heere u bezoekt en hoe vele er in hunnen bloei worden afgesneden, en gij ziet hoe de dood onder u heerst door ontelbare ziekten en gevaren. Hierom stelt niet langer uit Gods genade te zoeken terwijl het nog heden genaamd wordt, 't moch morgen wel te laat zijn, leeft in broederlijke liefde vriendelijk onder elkaar! Laat de onderscheidene gevoelens geen twist en haat onder u lieden te weeg brengen, doet wel bij uwe arme medemens en bijzonder aan de huisgenoten des geloofs, die niet slechts naamchristenen maar het in waarheid zijn; deelt mede aan uwe

noodlijvende: want dit doende leent gij den Heere; misgunt uwe naasten niet zoo hij meer voorspoed of meerder goed in de wereld heeft dan gij.

Zoekt dan die dingen die in den Hemel zijn en daartoe leer goed voor kwaad te doen, weest te vreden met dien staat waarin de Voorzienigheid u gesteld heeft.

Mijn Geest begint te versmachten, laat mijnen dood u alle tot een getuigenis strekken, dat het gene 't welk ik gesproken heb waarheid is.

Nu, de goede God zij met u op deze wereld hij troostte en beware u, en brenge u eindelijk tot zijn eeuwig Koningrijk.

O mijn lieve Heiland! nu kome ik, ik kome open uwe armen om mijne arme ziel te ontvangen.

Als hij deze woorden gesproken had gaf hij den geest, en viel aánstonds ter neder op de Predikstoel, en het geen een groot geschreeuw onder de Gemeente veroorzaakte; zij droegen hem af, en leiden hem in de kist.

De hardste harten barsten uit in tranen van wegens de klachten welke over dezen goeden man uitgestort werden:

Hij had een welgesteld lichaam, en dood zijnde zag men zijn aangezicht met een vrolijk wezen overtrokken.

Hij was 55 jaren, 3 maanden en eenige dagen oud.

Nadat zijn lichaam eenige uren gelegen had werden er toebe-reidselen gemaakt, en vervolgens 's avonds ten 6 uur in het graf gezet.

Laat ons nu allen met één hart en gemoed samen stemmen en bidden voor zwaard, pestelentie, duren tijd, hongersnood, moord en voor schielijken dood! bewaar ons hiervoor, o Heere! Amen.

Wij ondergetekende certificeeren hiermede dat dit voorgeschrevene waarachtig is, en is onzen wil, dat dit de wereld bekend gemaakt wordt.

Baron William Brast.

Thomas Zestrangle.

John Moor.

Peter Holmes.

James Herling.

James Hasart.

James Florsch.

Righard Morson.

Thomas Rogers.

John Nicolson.

Reichard Harworth.

Hernij Coartnij.

Riechard Joans.

William Cloufert.

William Tcheffington.

Peter Saplaser.